

Δυναμώνουμε τον αγώνα για μόνιμη και σταθερή δουλειά, για τη μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών – συμβασιούχων εκπαιδευτικών!

Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι,

Η Πανελλαδική Γραμματεία Εκπαιδευτικών του ΠΑΜΕ χαιρετίζει τα **μαζικά συλλαλητήρια και τις μαχητικές συγκεντρώσεις που πραγματοποιήσαν στις 12 Φλεβάρη και στις 14 Μάρτη πάνω από 150 συνδικαλιστικές οργανώσεις του Δημοσίου, με αίτημα την άρση κάθε συνταγματικής απαγόρευσης στη μονιμοποίηση όλων συμβασιούχων.**

Αυτή η πρωτοβουλία είναι η πιο σημαντική προσπάθεια κοινής δράσης και συντονισμού, που έγινε ποτέ στο χώρο του Δημοσίου για το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Αποτελεί μια ελπιδοφόρα παρακαταθήκη που δείχνει ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να οργανώνουν την πάλη τους χωρίς αναμονή, ξεπερνώντας τα εμπόδια και τις παγίδες που στήνουν οι κυβερνήσεις και ο κυβερνητικός συνδικαλισμός.

Οι κινητοποιήσεις αυτές αποτελούν τη συνέχεια, την κλιμάκωση του μεγάλου αγώνα των αναπληρωτών εκπαιδευτικών, των μαζικών, μαχητικών, απεργιακών κινητοποιήσεων ενάντια στην τροπολογία των απολύσεων, που ψήφισε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Τα συλλαλητήρια στις 12/2 και 14/3 αποτέλεσαν στην πράξη - και όχι στα λόγια - το αναγκαίο βήμα συντονισμού και κοινής δράσης όλων των κλάδων του Δημοσίου για το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Το αίτημα αυτό είναι άρρηκτα δεμένο με τη λαϊκή απαίτηση να υπάρχουν μόνιμοι δάσκαλοι και καθηγητές για να καλύπτονται οι μορφωτικές ανάγκες των μαθητών, να υπάρχουν γιατροί και νοσηλευτικό προσωπικό ώστε να προστατεύεται η υγεία και η ζωή των εργαζομένων, γενικότερα να στελεχωθούν όλες οι δημόσιες - κοινωνικές υπηρεσίες με μόνιμο προσωπικό.

Στη συζήτηση στη Βουλή ενάντια στη μονιμοποίηση των αναπληρωτών εκπαιδευτικών τάχθηκαν σύσσωμες οι κοινοβουλευτικές ομάδες των ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΚΙΝΑΛ, ΠΟΤΑΜΙ, Ένωση Κεντρώων. Το αίτημα μας φυσικά δεν κατατέθηκε καν στους ναζιστές εγκληματίες της Χρυσής Αυγής. Είναι άλλη μια απόδειξη των πλαστών διαχωριστικών γραμμών μεταξύ των «προοδευτικών δυνάμεων και της συντήρησης». Σε κάθε ευκαιρία οι εργαζόμενοι χρειάζεται να καταδικάσουν και να τιμωρήσουν τα κόμματα αυτά! Σε κάθε Γενική Συνέλευση, σε κάθε τόπο δουλειάς, στους αγώνες, στο πεζοδρόμιο, στις κάλπες, παντού!

Την ίδια στιγμή, οι κινητοποιήσεις αυτές αποκάλυψαν και τον ρόλο της κάθε συνδικαλιστικής δύναμης μέσα στα σωματεία και στις Ομοσπονδίες ΔΟΕ και ΟΛΜΕ.

ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚ, ΣΥΝΕΚ/ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο βρέθηκαν για άλλη μια φορά απέναντι στο αίτημα για την μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, αλλά έβαλαν και σοβαρά εμπόδια, ώστε να μην συμμετέχουν μια σειρά σωματεία και εργαζόμενοι στις κινητοποιήσεις.

Οι δυνάμεις αυτές υιοθετούν τα επιχειρήματα της κυβέρνησης ότι η μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων είναι λαϊκισμός, είναι αίτημα που δεν μπορεί να εφαρμοστεί. Δεν μπορεί βέβαια να περιμένει κανείς τίποτε άλλο από τις **συνδικαλιστικές δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού, που στο τελευταίο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ δεν αποδέχτηκαν ούτε καν να είναι οι συμβασιούχοι ισότιμα μέλη των συνδικάτων!**

Εμπόδιο όμως στη κλιμάκωση των κινητοποιήσεων και «σανίδα σωτηρίας» στην κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ έδωσαν για μια ακόμα φορά και οι δυνάμεις των «Παρεμβάσεων» (ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Συμπλέοντας με τον κυβερνητικό συνδικαλισμό κράτησαν σε μια σειρά ΕΛΜΕ και ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ αλλά και στη ΔΟΕ – ΟΛΜΕ αρνητική στάση απέναντι στις πρωτοβουλίες δεκάδων πρωτοβάθμιων σωματείων. Ο ανοιχτός πόλεμος, που έκαναν απέναντι στη προσπάθεια να οργανωθούν και να πετύχουν οι κινητοποιήσεις, ήταν πρωτοφανής. Οφείλουν να δώσουν εξηγήσεις στους χιλιάδες αναπληρωτές!

Ποιος στα αλήθεια βγαίνει κερδισμένος από την μη συμμετοχή ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ, Ομοσπονδιών σε ένα τέτοιο κοινό μέτωπο και αγώνα; Το κίνημα ή η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ; Οι αναπληρωτές εκπαιδευτικοί ή η αντιλαϊκή επίθεση;

Ποιος τρίβει τα χέρια του, όταν μπαίνουν εμπόδια σε πρωτοβουλίες που ενώνουν όλους συμβασιούχους στο Δημόσιο με ένα αίτημα που στριμώνχει την κυβέρνηση και αποκαλύπτει την υποκρισία της;

Πόσο ειρωνικό ακούγεται το επιχείρημα που έλεγαν στα Διοικητικά Συμβούλια οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ότι το συγκεκριμένο αίτημα, για άρση κάθε συνταγματικής απαγόρευσης στη μονιμοποίηση των συμβασιούχων, δημιουργεί «κοινοβουλευτικές αυταπάτες»; Και ποιοι το λένε αυτό; Αυτοί που κυριολεκτικά «κουβάλησαν» τον ΣΥΡΙΖΑ στα κυβερνητικά έδρανα, που στήριξαν τη «σκληρή διαπραγμάτευση» η οποία οδήγησε σε 3ο μνημόνιο, που έψαχναν μέχρι πρόσφατα το ...πρόσημο της κυβέρνησης;

Πόσο αστείο ακούγεται το επιχείρημα που διατυπώσανε ότι, «δεν έχει νόημα ένα τέτοιο αίτημα, ένα τέτοιο συλλαλητήριο, γιατί η συζήτηση για το αίτημα αυτό ολοκληρώθηκε στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής». Δηλαδή δεν είχαν νόημα λοιπόν οι μεγαλειώδεις πρόσφατες απεργιακές κινητοποιήσεις των αναπληρωτών επειδή ήδη είχε εγκριθεί η τροπολογία Γαβρόγλου στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής; Δηλαδή δεν έχουν νόημα από εδώ και πέρα οι αγώνες, επειδή έγινε νόμος η τροπολογία Γαβρόγλου; Δεν είχαν νόημα οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις ενάντια στην αλλαγή του άρθρου 16 το 2008;

Τα επιχειρήματα ότι, «δεν υπάρχει πρόβλημα με το Σύνταγμα» ή «να μην ζητήσουμε κατάργηση των Συνταγματικών απαγορεύσεων γιατί δεν ξέρουμε τι θα γίνει, αν αλλάξει κυβέρνηση» δεν αθρώνουν και το αντιλαϊκό Σύνταγμα αλλά και την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ;

Η ηγεσία αυτής της παράταξης μόνο στα λόγια μιλά για τη «συνδικαλιστική γραφειοκρατία» των ΑΔΕΔΥ, ΔΟΕ, ΟΛΜΕ. Όταν φουντώνει μια πραγματική πρωτοβουλία και ένας συντονισμός συνδικάτων από τα κάτω, στην οποία ηγούνται οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, τότε μιλούν για «κομματικό συνδικαλισμό για στενή αντίληψη για το κίνημα» και τρέχουν να κρυφτούν στις φτερούγες της ΑΔΕΔΥ, γίνονται ο καλύτερος πυροσβέστης.

Οι εργαζόμενοι μπορούμε να βαδίσουμε άλλο δρόμο!

Κόντρα στις δυνάμεις που υπονομεύουν τον αγώνα για τις σύγχρονες ανάγκες μας!

Στις εκλογικές αναμετρήσεις να τιμωρήσουμε τα κόμματα που διαχρονικά βρίσκονται απέναντι στα δικαιώματά μας.

Είναι κρίσιμο για να έχει ο αγώνας μας συνέχεια και κλιμάκωση να αλλάξει ο σημερινός συσχετισμός δύναμης στις Ομοσπονδίες ΔΟΕ και ΟΛΜΕ στις εκλογές αντιπροσώπων.

Να δυναμώσουμε το ταξικό κίνημα, τους αγώνες και τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, ώστε να ανοίξουμε τον δρόμο για την κοινή δράση όλων των εργαζομένων ενάντια στις αντιλαϊκές πολιτικές.

Πιο πολλοί και πιο αποφασισμένοι να βρεθούμε στον ελπιδοφόρο αυτό δρόμο του αγώνα!

Αθήνα, 14-3-2019